

Свѣтланка. Какъ ти е името?

Кольо. Кольо!

Свѣтланка. А защо бѣше седналъ въ снѣга?

Кольо. Азъ съмъ сираче, татко умрѣ миналата година, а мама сега е болна. Излѣзохъ на улицата, за да изпрося отъ хората малко пари за хлѣбъ и дърва, че мами ѝ е много лошо въ студеното, пѣкъ и гладни сме, два дни нищо не сме яли. (Плаче. Свѣтланка сжщо заплаква.)

Крумъ. Хайде, не плачи! Ние ще ти помогнемъ. Ето тѣзи дрехи, иди въ другата стая и се облѣчи. (Кольо взима дрехитѣ и влиза въ другата стая).

Свѣтланка. Колко ми е мжно за него.

Крумъ. Пѣкъ и майка му била болна.

(Всички замълчаватъ и чакатъ).

Кольо. (Влиза въ здрави топли дрешки). Колко сж хубави! Азъ не съмъ носилъ такива, откакъ умрѣ татко.

Маринъ. Сега хапни си отъ това. (Кольо, гладенъ, бързо почва да яде). А следъ това тичай при майка си, ще ѝ дадешъ тия пари (дава му паритѣ, като изважда отъ джеба си и своитѣ).

Свѣтланка. Ето, и моитѣ пари ще ти дамъ (дава му ги).

Крумъ. И азъ имамъ 10 лева, на ти ги!

Маринъ. Ще ти дадемъ и малко дърва и храна за майка ти. Следъ като се нахрани тя, и саята, дето живѣете, се стопли, ела пакъ у дома да си поиграемъ.

Кольо. (Радостно взема паритѣ. Даватъ му въ една кошница дърва и храна). Колко ще се зарадва мама, като ме види така! Благодаря ви. Азъ ще побързамъ да ида при нея.

(Кольо излиза и всички следъ него отиватъ да го изпратятъ).

Крумъ. Много здраве на майка ти. Пакъ ела у дома.

(Завеса).

Йорд. п. Илиевъ.

